

якщо: 1) вони мають правову основу; 2) їхні цілі є пропорційними (відповідними) шкоді, яка ними заподіюється; 3) діють тимчасово; 4) під час їх застосування не допускається будь-яка дискримінація; 5) є підконтрольними суду; 6) не застосовуються до кола абсолютно недоторканих прав і свобод; 7) про їх введення інформується світове співтовариство; 8) паралельно з ними існує механізм поновлення незаконно порушених прав та свобод; 9) у законі передбачена можливість їх оскарження [1].

Отже, законодавча регламентація порядку проведення огляду житла чи іншого володіння особи є недосконалою, і призводить насамперед до відсутності врегульованого законом порядку виконання такої дії уповноваженим суб'єктом кримінального процесу та потребує подальшого удосконалення.

Література

1. Конституція України. Електронний ресурс – Режим доступу: <<http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>>. – Загол. з екрану. Мова укр.
2. Кримінальний процесуальний кодекс України Електронний ресурс – Режим доступу: <<http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>>. – Загол. з екрану. Мова укр.
3. Електронний ресурс – Режим доступу: <http://4vuz.com.ua/book_24_glava_272_Stattja_237._Ogljad.html>. – Загол. з екрану. Мова укр.

Аліна Леонідівна Коваленко – студентка II курсу Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Марина Олександрівна Колесник** – старший викладач кафедри юридичних дисциплін Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ

ТОРГІВЛЯ ЛЮДЬМИ ЯК ГЛОБАЛЬНА ПРОБЛЕМА СУЧАСНОГО СВІТУ

Свобода людини є однією з головних цінностей сучасного цивілізованого суспільства, а забезпечення недоторканності свободи особи – однією з головних функцій держави. Проте, незважаючи на цей постулат, глобального поширення набуває злочин, який має багато назв – «біле рабство», «торгівля людьми», «контрабанда людьми». За оцінками експертів, щорічно 1-2 млн. людей стають «живим товаром» [1].

На жаль, існування даного феномену не оминуло нашу державу. Наприкінці ХХ сторіччя з його проявами зіткнулась і Україна. З України людей вивозять до Європи, Росії, Туреччини, частково вона виступає

країною транзиту, іноді має місце внутрішня торгівля. Кількість зареєстрованих правоохоронними органами злочинів цього виду постійно збільшується [2].

Торгівля людьми в Україні з'явилася як наслідок зростання безробіття, зменшення асигнувань на програми соціального захисту, зубожіння населення. Низький рівень доходів штовхає громадян України на пошуки роботи за кордоном навіть без знання мови і правових знань, без кваліфікації, на нелегальних умовах, що водночас зумовлює їх перехід до груп ризику [4].

Загалом загострення проблеми торгівлі людьми в Україні зумовлене низкою соціально-економічних, правових та організаційних чинників: низькі заробітки більшої частини населення, загальне зниження життєвого рівня та матеріальна незабезпеченість; нестача робочих місць, безробіття, особливо серед молоді (в першу чергу жінок); активізація діяльності міжнародних злочинних угруповань; корумпованість представників різних гілок влади [1].

Поняття торгівлі людьми складалося протягом віків, разом зі зміною історичних епох, з розвитком і гуманізацією суспільства та переглядом існуючих моральних канонів [2]. Торгівля людьми становить значну суспільну небезпеку. Негативний вплив на суспільство цього явища полягає у руйнуванні суспільної моралі, формуванні моральної деградації та відчуженості особистості, втрати родинних зв'язків, небезпечному «звиканні» громадської свідомості до негативного явища, поширенні депресивних синдромів та суїцидальних тенденцій, зростанні агресивності та жорстокості, поширенні венеричних захворювань, СНІДу. Торгівля жінками сприяє знищенню генофонду нації. В останні роки спостерігається поширення торгівлі дітьми з метою їх використання для примусової праці, жебракування, сексуальної експлуатації, поширення наркотиків та інших форм злочинної діяльності [4].

Останнім за часом створення комплексним документом, покликаним протидіяти торгівлі людьми, є Конвенція Ради Європи про протидію торгівлі людьми 2005 року, яку Україна ратифікувала у 2010 році. До цього часу основним чинним для України міжнародним документом, спрямованим на комплексну протидію торгівлі людьми, був Протокол про попередження та запобігання торгівлі людьми, що доповнює Конвенцію ООН проти транснаціональної організованої злочинності [2, 11-13].

Торгівля людьми означає здійснення з метою експлуатації вербування, перевезення, передачі, приховування або одержання людей шляхом погрози силою, її застосування або інших форм примусу, викрадення, шахрайства, обману, зловживання владою, вразливістю положення або шляхом підкупу у вигляді платежів або вигод, для отримання згоди особи, що контролює іншу особу [3].

Україна намагається якомога активніше залучатися у процес міжнародного співробітництва у сфері боротьби з торгівлею людьми, а

також до загальної боротьби з міжнародною організованою злочинністю. Так, у березні 1998 року Верховна Рада України приймає Закон «Про внесення змін та доповнень до деяких законодавчих актів України», у зв'язку з яким Кримінальний кодекс України було доповнено статтею, яка передбачала покарання за торгівлю людьми (ст. 124-1 КК 1960 р.). У квітні 2001 року Верховна Рада приймає новий Кримінальний кодекс, до складу якого увійшла ст. 149 «Торгівля людьми або інша незаконна угода щодо передачі людини».

У 1999 році створено Координаційну Раду по боротьбі з торгівлею жінками та дітьми при Уповноваженому Верховної Ради України з прав людини. З 1998 року в системі МВС України існують підрозділи по боротьбі з торгівлею людьми. Сьогодні цей структурний підрозділ Національної поліції України має назву Департамент боротьби зі злочинами, пов'язаним з торгівлею людьми, який забезпечує реалізацію державної політики у сфері протидії торгівлі людьми, попередження, виявлення, припинення та розкриття кримінальних правопорушень, пов'язаних з нелегальною міграцією, а також правопорушень у сфері суспільної моралі.

З метою ефективного попередження торгівлі людьми в Україні успішно діє низка міжнародних організацій та мережа громадських об'єднань.

Слід звернути увагу, що торговці людьми діють через агенції з працевлаштування, фірми шоу-бізнесу та служби знайомств, розміщують недостовірну інформацію в газетах та на стендах, звертаються з пропозиціями просто на вулиці, допомагають матеріально, щоб затягнути людину в боргову кабалу. Часто торговцями живим товаром виявляються добрі знайомі чи друзі, причому значний відсоток серед них – жінки. Найпоширенішими формами експлуатації є нелегальна секс-індустрія, примусова праця, сурогатне материнство, втягнення в злочинну діяльність та примусове донорство, жертвами яких стають як жінки, так і чоловіки, а також неповнолітні діти.

Наша держава плідно працює над розробкою засобів, спрямованих на запобігання торгівлею людьми. Крім того, створення ефективної системи надання комплексної допомоги постраждалим від торгівлі людьми і захисту їх прав та інтересів з дотриманням вимог міжнародних та національних стандартів є нагальною потребою сьогодення.

Література

1. Земляний Є.О. Протидія торгівлі людьми / Є.О. Земляний // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://pravovaosvita.ucoz.ua/publ/protidija_torgivli_ljudmi/1-1-0-2.
2. Куц В.М., Орлеан А.М. Прокурорські засоби протидії торгівлі людьми : [Науково-практичний посібник] / В.М. Куц, А.М. Орлеан – К : Варта, 2007. – С. 168.

3. Протокол про попередження та припинення торгівлі людьми, особливо жінками й дітьми, і покарання за неї, котрий доповнює Конвенцію ООН проти транснаціональної організованої злочинності від 04.02.2004 // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/995_791.
4. Що таке «торгівля людьми» // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://psihossoc.ucoz.ru/torgivlia/torgivlja_ljudmi.pdf.

Олена Юрївна Кузьмик – студентка III курсу Сумської філії
Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Людмила Михайлівна Соловійова** -
старший викладач кафедри юридичних дисциплін Сумської філії
Харківського національного університету внутрішніх справ

ДО ПИТАННЯ ПРО РОЗСЛІДУВАННЯ НЕРОЗКРИТИХ ЗЛОЧИНІВ

1. Впевнений рух суспільства в напрямку розгортання процесів демократизації нашої держави багато в чому залежать від правового регулювання тих процесів, які сьогодні відбуваються у нашому житті. Однією з найважливіших проблем, яка стоїть цьому на заваді, є злочинність, а саме нерозкриті злочини [4, с.385].

2. Підвищення ефективної діяльності правоохоронних органів значною мірою залежить від рівня теоретичної і професійної підготовки правоохоронців, їх уміння правильно застосовувати чинне законодавство та виявляти активність і цілеспрямованість протидії злочинності, дотримуючись конституційних принципів України [3, с. 57].

3. В Україні зростає злочинність: за вісім місяців 2016 року її рівень на 10 тис. населення збільшився до 107 злочинів проти 88 в минулому році. Загальна кількість злочинів збільшилася на 22,6%. Найбільший приріст вийшов за рахунок злочинів майнової спрямованості, які становлять 60% від їх загального числа. Зокрема, збільшилась кількість: крадіжок – на 36% (з 182 8 тис. до 247,8 тис.); пограбувань – на 38% (з 13,9 тис. до 19,3 тис.); шахрайств – на 22% (з 31,3 тис. до 38,2 тис.); У злочинах проти особи зареєстровано збільшення кількості: зґвалтувань – на 80% (з 176 до 317); розбоїв – на 27% (з 2,1 тис. до 2,7 тис.); тяжких тілесних ушкоджень, що призвели до загибелі, – на 8% (з 420 до 454); хуліганства – на 14% (з 2,8 тис. до 3,2 тис.). Це офіційні дані, які озвучило керівництво МВС і Нацполіції України у вересні 2016 року на засіданні парламентського комітету з питань правоохоронної діяльності [2].

4. Відповідно до п. 7.2 Розділу II Положення про порядок ведення Єдиного реєстру досудових розслідувань нерозкритими визнаються кримінальні правопорушення, з моменту реєстрації яких пройшло більше двох місяців, але до Реєстру не внесено дані про оголошення підозри або